

Да, безъ да ме е страхъ, че ще ме зематъ за човѣкъ съсъ слабъ умъ и глупавъ, не можяхъ да не се имамъ безпристрастно и да не склонихъ, че ми се падаше Божиятъ гнѣвъ. Единъ вжтрѣшенъ гласъ ми казуваше: « Ти страдашъ само за наказанье на погрѣшкитѣ си; дано послужитѣ тѣ бари да те доведѣтъ до оногози, който е съвършенъ и когото сѣки, колкото е възможно, трѣбува да се труди, да го подражява. »

Тѣй принуденъ да се признаи виновенъ прѣдъ Бога за хиляди невѣрности, не можяхъ да се оплакувамъ за туй дѣто хората сж се показали за мене ниски или безправедни, като изгубихъ радоститѣ на тоя свѣтъ и да нѣма друго освѣнъ да умрж полека въ тъмницата или да погинж на бѣсилото.

Мжчихъ се да вдѣлбаиж въ дѣното на сърдцето си тия мисли, на които признавамъ за себе си сичката важность и правота; и отъ това сжщото разбрахъ, че, за да бждж послѣдователенъ съсъ себе си трѣбуваше да благославямъ сждбитѣ на Бога, да ги обичамъ, да махнж сѣко желанье което би имъ било противно.

За да утвърдиж у себе си постоянно тая воля, рѣшихъ да испитамъ най искреннитѣ си чувства, и за това, да ги напишиж. Лошото бѣше, че като ми даваше мастило и книга, комисията броеше листоветѣ, и както бѣхъ задълженъ да ги посачамъ, трѣбуваше още да кажихъ на какво ги сжмъ употрѣбилъ. Като нѣмаше книга, прибѣгнхъ до една невинна хитрость да дѣлбаиж на една малка маса съсъ едно парче стѣкло, и да пишѣ на нея сѣки день мислитѣ си върху моитѣ длѣжности и върху длѣжноститѣ на хората.